

SMÅ kanadagäss – STORA utmaningar

I Colorado och New Mexico rastar och övervintrar stora antal av dvärgkanadagässens större underarter och kanadagässens mindre underarter. Den individuella variationen är stor varför ett flertal fåglar kan vara omöjliga att bestämma till underart eller ens art. Bilden visar på just denna svårighet. De flesta fåglarna är dvärgkanadagäss av underarten *hutchinsii* men i vart fall ett par av fåglarna – den tredje fågeln framifrån och den bakom snett till vänster, och möjligen även fågeln längst till höger – är kanadagäss av underarten *parvipes*. FOTO: STEVE MLODINOW

Den finska raritetskommittén tog tag i rapporterna om dvärgkanadagäss. Det resulterade inte bara i den här bestämningsartikeln utan också i ett godkänt fynd av dvärgkanadagäss i kategori A – en ny art för Finland! Läs på om dvärgkanadagässens underarter och jobba in arten i Sverigelistan också.

TEXT: HANNU HUHTINEN
FINSKA RARITETSKOMMITTÉN |
BIRDLIFE FINLAND
ÖVERSÄTTNING: SEPPO HAAVISTO
BEARBETNING: MAGNUS CORELL

UNDER ÅRENS LOPP har det funnits mycket skilda uppfattningar om taxonomin kring kanadagässen. Till exempel har det föreslagits en uppdelning från en art till två-fyra. Under 1900-talet behandlades kanadagässen oftast som en art (*Branta canadensis*) och tolv underarter. Underarterna var då uppdelade efter storlek till tre grupper: de storvuxna (Canada Goose) med sex underarter, de mellanstora (Lesser Canada Goose) med två underarter och till sist de småväxta (Tundra Goose) med fyra underarter.

Som resultat av genetiska studier blev en uppdelning i två arter och elva underarter mer och mer accepterad framåt millennieskiftet och 2004 fattade också *American Ornithologists' Union* beslut om att gå på den linjen. Även i Europa blev den synen accepterad av *Association of European*

Records and Rarities Committees' Taxonomic Committee, AERC TAC, efter beslut 2010.

Även om den här taxonomiska synen är ganska brett accepterad numera har några nya studier resulterat i helt andra slutsatser. I ett par böcker har kanadagässkomplexet delats upp i hela 217 underarter och i en annan bok till 15 arter och 181 underarter (Hanson 2006 & 2007 respektive Anderson 2010)!

Utbredningsområdena delvis överlappande

Övervintringsområdena finns inom ett stort område i Nordamerika – i väster delstaterna Washington, Oregon och Kalifornien, centralt i Colorado, New Mexico och norra Mexiko, och vidare i sydost längs Mexikanska golfens kust inom ett begränsat område från norra Mexiko, via Texas till Louisiana. Populationerna som

KARTA: SEPPO ALANKO

Kanadagässen delas numera in i två arter och elva underarter

Kanadagås (*Branta canadensis*)

B. c. canadensis
B. c. interior
B. c. maxima
B. c. moffitti
B. c. parvipes
B. c. fulva
B. c. occidentalis

Dvärgkanadagås (*Branta hutchinsii*)

B. h. hutchinsii
B. h. leucopareia
B. h. taverneri
B. h. minima

övervintrar i kallare områden är normalt rörligare och byter sina övervintringsområden efter rådande väder.

Dvärgkanadagässens häckningsområden går genom Nordamerikas tundrazon – från Buffinöarna och nordvästra delarna av Quebec och mer sparsamt från Grönland västerut över norra och västra delarna av Hudson Bay, ända till västligaste Kanada och Alaska och när i söder till Yukon, Aleuterna och Semidöarna.

Kanadagås och dvärgkanadagås hybridiserar inom en smal och begränsad zon vid Hudson Bay i Kanada. Vidare har det konstaterats att hybridiseringszonen även omfattar rastplatser där arterna möts, ända upp till Alaska. Utöver de områden där kanadagås av underarten *parvipes* och dvärgkanadagås möts och blandas i flockar är gränsen mellan häckningsområdena mel-

lan dvärgkanadagässens underarter *taverni* och *hutchinsii* oklar. Inte heller har det klarlagts hur omfattande förekomsten av troliga och sannolika mellanformer är eller i hur stort område sådana finns.

Hur som helst tros förekomsten av hybrider mellan de två arterna och hybrider mellan de olika raserna av dvärgkanadagås vara relativt vanligt förekommande, vilket speglas av de omfattande artbestämningsproblemen, till exempel vid rastplatserna längs flyttrutterna och i övervintringsområdena.

Dvärgkanadagås i Europa

Även kanadagässens småväxta underart *parvipes* har observerats i Europa. Att den uppträder spontant på den här sidan av Atlanten bedöms bero på att den är talrik, det nordliga och breda

UTBREDDNINGSKARTAN

Häckningsområdena:

1. *Leucopareia* (Aleuterna).
2. *Leucopareia* (Semidöarna).
3. *Minima*.
4. *Taverneri*.
5. *Taverneri*, *hutchinsii* och *parvipes* (kanadagås). Populationerna här är inte så väl kända och då *parvipes* bedöms häcka här kan det förklara problemen på övervintringsplatserna med överlappande karaktärer.
6. *Hutchinsii*, som även häckar sällsynt på Grönland, vilket kan förklara fynd i Europa.
7. *Parvipes* (kanadagås).
8. *Parvipes*, fast denna population verkar avvika från utseendet hos *parvipes* i kärnområdet.

Övervintringsområdena:

- A. *Hutchinsii*.
- B. *Hutchinsii*. Huvudsakligt övervintringsområde för västliga *hutchinsii*, men kanske förekommer också *taverneri* här.
- C. *Parvipes* (kanadagås).
- D. *Leucopareia*. Huvudsakligt övervintringsområde för *leucopareia*, men även små antal av *minima*, *taverneri* och *parvipes* (kanadagås).
- E. *Parvipes* (kanadagås) och *taverneri*. Ett mindre betydande övervintringsområde för de två formerna.
- F. *Parvipes* och *taverneri*.
- G. *Leucopareia*. Viktig rastplats för *leucopareia* men även för små antal *minima*.
- H. *Leucopareia*. Huvudsakligt övervintringsområde för populationen från Semidöarna, även för små antal *minima*.
- I. *Minima*, *parvipes* och *taverneri*. Huvudsakligt övervintringsområde för *minima*, Anchoragepopulationen av *parvipes* och *taverneri*.

Artikelförfattaren
Hannu Huhtinen

FINSKT FÖRSTAFYND

Finska raritetskommitténs genomgång av de fynd som rapporterats som dvärgkanadagås resulterade i ett fynd av underarten *hutchinsii* (bilden) som godkändes med placering i kategori A – och därmed en ny art för Finland.

I övrigt fördelar sig de finska fynden på fyra fynd av underarten *minima* och fynd av individer uppvisande karaktärer för *minima*, ett fynd som inte bestämts till underart och slutligen elva fynd som bedömts vara antingen dvärgkanadagås av underarten *taverneri* eller kanadagås av underarten *parvipes*.

PARIKKALA, FINLAND, 1–4 MAJ 2013 | FOTO: JANNE AALTO

utbredningsområdet och att den flyttar långt.

I Irland har dvärgkanadagåsens nominatras *hutchinsii* klassats som spontant förekommande. Förekomsten av rasen *minima* tros däremot med stor sannolikhet härstamma från fågelparker.

Dvärgkanadagås är ännu inte officiellt upptagen på Storbritanniens artlista trots att British Birds Rarities Committee, BBRC, har godkänt flera observationer. Dessa har vidarebefordrats till British Ornithologist's Union's Rarities Committee, BOURC, som har hand om klassificeringen i den officiella listan. Enligt BBRC är dvärgkanadagåsens underart *hutchinsii* den mest sannolika och vanligaste underarten att spontant

na Storbritannien, men även *taverneri* och till och med *minima* kan under gynnsamma förhållanden vara möjliga felflyttare till Europa.

I Holland har fram till slutet av 2013 sammanlagt nio fynd av *hutchinsii* godkänts och lagts till landets officiella lista.

De dvärgkanadagås som har observerats i Finland kommer troligen från kontinental Europa.

Alla individer går inte att fältbestämma

Den största utmaningen vid fältbestämning av dvärgkanadagås är att utesluta den minsta, men i storlek varierande underarten *parvipes*, av kanadagås. Dessutom har förhållandevis lite

publicerats i ämnet bestämning av dvärgkanadagåsens underarter från varandra och full enighet i bestämningskriterier saknas. Det betyder att alla individer inte går att bestämma till underart, inte ens i de olika underarternas skilda övervintringsområden med stora antal fåglar, trots att möjligheterna att studera och jämföra individer i blandflockar är goda. Ännu svårare är det att bestämma enstaka fåglar och utifrån bildmaterial har man konstaterat att endast 10–20 procent kan bestämmas till underart med säkerhet!

När man ska bestämma dvärgkanadagåsens

underarter har storleken och formen stor betydelse eftersom enskilda dräktkaraktärer överlappar. Om en individ i en flock kan bestämmas med säkerhet, till exempel grundat på just storlek, kropps-, huvud- och näbbform, kan direkta jämförelser med övriga individer i flocken vara till stor hjälp vid bestämningen av dessa. Uppfattningen av storlek och form kan variera beroende på fågelns aktivitet, kroppshållning och även om avståndet ändras. Studier av storlek och kroppsform bör grundas på längre och noggranna iakttagelser för en pålitlig helhetsbild.

Referenser

- Anderson, B. W. 2010: Evolution and taxonomy of White-cheeked Geese. AVVAR Books. California.
- Banks, R. C., Cicero, C., Dunn, J. L., Kratter, A. W., Rasmussen, P. C., Remsen, J. V., Rising, J. D. & Stotz, F. C. 2004: Forty-fifth supplement to the American Ornithologists' Unions Check-list of North American Birds. The Auk 121:985–995.
- Hanson, H. C. 2006: The White-cheeked Geese: taxonomy, ecophysiographic relationships, biogeography and evolutionary considerations. Volume 1, Eastern taxa. AVVAR Books. California.
- Hanson, H. C. 2010: The White-cheeked Geese: taxonomy, ecophysiographic relationships, biogeography and evolutionary considerations. Volume 2, Western taxa. AVVAR Books. California.
- Leafloor, J. O., Moore, J. A., & Scribner, K. T., 2013: A hybrid zone between Canada Geese (*Branta canadensis*) and Cackling Geese (*B. hutchinsii*). The Auk 130(3):487–500.
- Mlodinow, S. G., Springer, P. F., Deuel, B., Semo, L. S., Leukering, T., Schonewald, T. D., Tweit, W. & Barry, J. H. 2008. Distribution and identification of Cackling Geese (*Branta hutchinsii*) subspecies. North American Birds 62:344360.
- Scribner, K. T., Talbot, S. L., Pearce, J. M., Pierson, B. J., Bollinger, K. S., & Derksen, D. V. 2003: Phylogeography of Canada Geese (*Branta canadensis*) in western North America. Auk 120:889–907.

Sannolikheten för spontant uppträdande i Europa skiljer sig mellan dvärgkanadagåsens underarter och kanadagåsunderarten *parvipes*

<i>Hutchinsii</i> (nominatras)	<i>Hutchinsii</i> är den östligaste underarten av dvärgkanadagås. Den ses numera regelbundet i östra delarna av Kanada och längs Nordamerikas Atlantkust. Observationerna längs östkusten ger en klar vink om artens potential att röra sig österut och nominatrasen påträffas också regelbundet även i västra Europa – i Irland, Belgien och Nederländerna.
<i>Minima</i>	<i>Minima</i> har påträffats utanför häckningsområdena, från Sibirien till Hawaii och i Europa, men fåglarnas ursprung har varit ifrågasatt. Underarten är vanligt förekommande i fågelparker både i Nordamerika och Europa. Andelen <i>minima</i> bland dvärgkanadagåssen som har observerats i Europa har dessutom varit alltför stor i förhållande till fynden av underarten <i>hutchinsii</i> för att det ska kunna röra sig om genuina felflygare. Observationerna av denna underart har därför allmänt betraktats som rymlingar.
<i>Taverneri</i>	<i>Taverneri</i> är mer svårbedömd, särskilt som taxonomin tidigare var osäker och övervintringsområdena dåligt kända. Populationen i Nordamerika är klart västlig och det finns endast ett fåtal observationer från Atlantkusten. Från Irland och Storbritannien finns endast en dokumenterad observation från början av 2000-talet. Underarten är ytterst ovanlig i fågelparker i Nordamerika och förekommer veterligen inte heller i fågelparker i Storbritannien.
<i>Leucopareia</i>	<i>Leucopareia</i> är enligt ringmärkningsåterfynd mycket sällsynt utanför de reguljära häcknings- och övervintringsområdena och säkra observationer av fåglar med vilt ursprung saknas från Nordamerikas östkust. Sannolikheten för att denna underart ska ta sig till Europa på naturlig väg är ytterst liten.
<i>Parvipes</i> (kanadagås)	<i>Parvipes</i> har observerats i Europa. Sannolikheten för att underarten uppträder spontant i Europa har bedömts vara stor med hänsyn till att <i>parvipes</i> är talrik, i kombination med det nordliga och breda utbredningsområdet och längden på flyttningen.

DVÄRGKANADAGÅS,
MINIMA,
ÄLDRE FÅGEL

Den småväxta *minima* är i kroppsbyggnaden kort- och tjockhalsad, har relativt brant panna men runt huvud. Näbben är kort och trekantig. Hos äldre individer (som på bilden) är bröstet ofta riktigt mörkt bronsfärgat. Mellan bröstet och den mörka halsen bildas ofta en ljus antydning till halsring. Hos äldre fåglar är övre vingtäckarna tydligt gråfärgade och innanför de vita brämen bildas ett mörkbrunt, relativt skarpkantat subterminalband.

OREGON, USA, OKTOBER 2012 | FOTO: HANNU HUHTINEN

DVÄRGKANADAGÅS,
MINIMA,
UNGFÅGEL

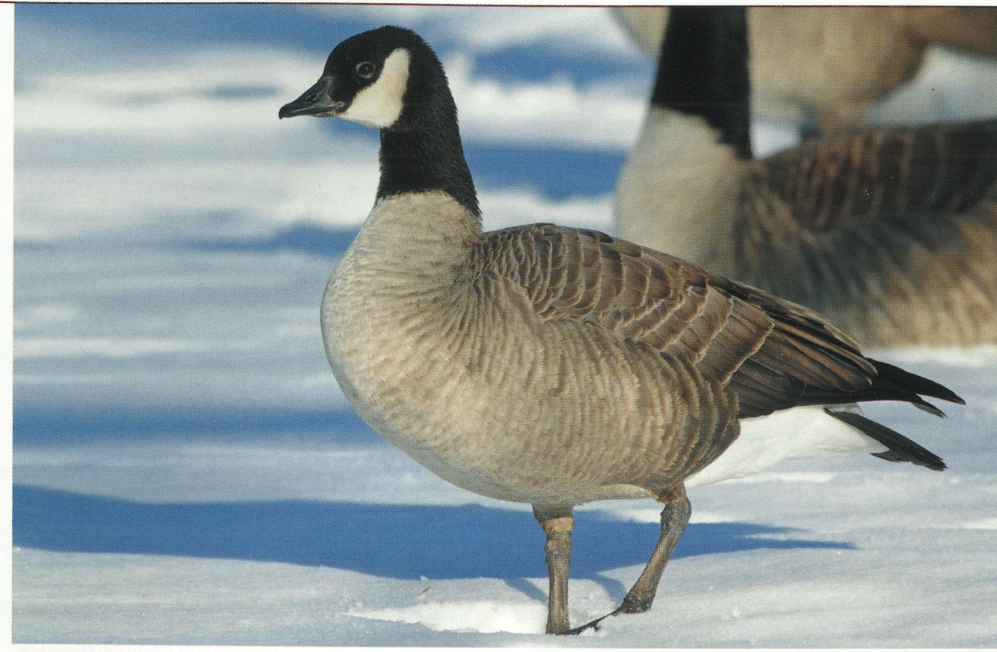
Ryggfjädrarnas form – rundade i stället för tvärt avskurna – visar ett fågel är ung. Hos unga *minima* är bröstet tydligt ljus gråbrunt, utan mörka eller bronsfärgade nyanser. Lägg även märke till det breda mörkbruna subterminalbandet på de gråaktiga övre vingtäckarna, en diffus färggräns mellan svart hals och ljusbrunt bröst och för *minima* typiskt kort, trekantig och, närmast pannan, något svullen näbb.

OREGON, USA, OKTOBER 2012 | FOTO: HANNU HUHTINEN

**DVÄRGKANADAGÅS,
LEUCOPAREIA**

Den mellanstora underarten *leucopareia* uppvisar en bred, vit och fullständig halsring som i nederkanten är avgränsad mot bröstet. Fullständigt och brett strupstreck urskiljbart även i profil. Lägg även märke till de för *leucopareia* typiska svagt bronsfärgade halssidorna och det breda, diffusa, mörkbruna subterminalbandet på de övre vingtäckarna.

KALIFORNIEN, USA, NOVEMBER 2008 |
FOTO: TOM GREY

**DVÄRGKANADAGÅS,
HUTCHINSII**

Hutchinsii är jämförelsevis småvuxen och korthalsad. Pannan är kort och brant, hjässan är ganska plan och högst i den bakre delen av hjässan. Näbben hos *hutchinsii* är smal och ibland även något långdragen. Buken är jämnt ljusbrun med typiskt ljusare bröst än buk. Lägg märke till de för *hutchinsii* typiska gråbruna täckarfjädrarna med diffusa mellanbruna subterminalband och ljusbruna spetsar.

COLORADO, USA, DECEMBER 2011 |
FOTO: STEVE MLODINOW

De viktigaste karaktärerna för dvärgkanadagåsens underarter och kanadagåsens underart *parvipes*

	Storlek och form	Huvudform	Näbbens form	Undersidans färg	Halsring	Strupstreck och kindfläck	Vingtäckarnas mönster
<i>Hutchinsii</i> (nominatras)	Varierar betydligt i storlek men upplevs oftast som småvuxen (individerna i den västra populationen är mindre än de i den östra).	Panna typiskt kort och brant och med ungefär samma vinkel som näbbens inre överdel. Hjässan ganska plan, som högst i den bakre delen.	Långdragen och smal men kortare än hos <i>parvipes</i> . Spetsen ofta något neråtböjd, övernäbbens rygg aldrig konvex.	Buken oftast jämnfärgad, bröstet normalt klart ljusare.	En fjärdedel har åtminstone en partiell halsring. Halsringen gränsar aldrig mot ett mörkt band nedanför.	Andelen individer med strupstreck som högst en fjärdedel. Hos de flesta individer avsmalnar den vita kindfläcken stegvis i höjd med ögat.	Vingtäckarna är i allmänhet bruna eller brungråa men mörkare utåt spetsen. Subterminalbandet är mellanbrunt och diffust avsatt. Spetsen är ljusbrun, ibland bred och nästan vit.
<i>Minima</i>	Den minsta underarten. Uppfattas ofta som gräsand i storlek. Relativt kort- och tjockhalsad, inte särskilt knubbig över bröstet men lång- och smalvingad.	Relativt brant panna, typiskt något mer brant än näbbens inre överdel. Rund hjässan.	Typiskt liten och trekantig, ibland något svullen i den inre delen.	I genomsnitt den mörkaste underarten. Bröstpartiet hos gamla fåglar typiskt mörkt, ofta i bronsnyanser, ungfågarna tydligt ljusare. Typiskt är mörkare över bröstet medan flankerna och buken är ljusare.	En fjärdedel har åtminstone en partiell vit halsring, en liten del kan ha en bred halsring som påminner om <i>leucopareia</i> . Halsringen kan vara avgränsad neråt av ett mörkt band.	Svart strupstreck allmänt i likhet med <i>taverneri</i> .	Typiska adulta har blågråa fjädrar. Subterminalbandet är mörkbrunt och relativt skarpt avsatt. Spetsen tydligt kontrasterande vit.
<i>Taverneri</i>	Den största av underarterna. Storleksskillnaden mot <i>minima</i> är oftast tydlig men överlappar med <i>leucopareia</i> och <i>hutchinsii</i> . Typiskt knubbig över bröstet och mer långhalsad än de övriga underarterna. Vingarna ger intryck av att vara bredare än hos <i>minima</i> och stjärten är längre än hos de övriga underarterna. Håller (ofta) halsen böjd under födosök.	Som hos <i>minima</i> men i allmänhet robustare.	Vanligtvis ganska robust och trekantig. Undernäbbens inre del ofta något svullen.	Typiskt gråbrunt över bröstet, medan flanker och buk är mörkare. Västliga populationer är mer mörkbröstad, nästan som <i>minima</i> . Östliga populationer är däremot ljusbröstad som klassiska <i>hutchinsii</i> .	Halsring förekommer mycket sällsynt.	Svart strupstreck allmänt förekommande i likhet med <i>minima</i> .	Som hos <i>hutchinsii</i> , men kan även likna <i>minima</i> .
<i>Leucopareia</i>	Mellanstor, de flesta klart större än <i>minima</i> men tydligt mindre än de flesta <i>taverneri</i> . Uppfattas ofta som knubbig över bröstet, något mer långhalsad än <i>minima</i> men samtidigt ganska tjockhalsad.	Pannan ofta ganska brant och lång. Hjässan i det närmaste platt, rundad mot nacken i den bakre delen.	Inte lika tjock och trekantig som hos <i>taverneri</i> , i profil robustare än hos <i>hutchinsii</i> och längre och större än hos <i>minima</i> .	Bröst gråbrunt, ibland bronsnyanserat. Ljusa individer ljusare över bröstet, medan flanker och buk är mörkare. De mörkaste individerna är jämnfärgade på undersidan.	Adulta har en bred och tydlig halsring som avgränsas nertill av ett mörkt band.	Fullständigt och brett strupstreck hos nästan samtliga individer, urskiljbart även i profil.	Ofta av samma utseende som hos <i>minima</i> men vingtäckarna är typiskt brunaktiga. Subterminalbandet diffusare än hos <i>minima</i> men tydligare än hos <i>hutchinsii</i> . Den ljusa spetsen ganska bred, gräddfärgad och tydligt avsatt.
<i>Parvipes</i> (kanadagås)	I genomsnitt större, mer lång- och smalhalsad än dvärgkanadagås. Halsen ofta böjd under födosök.	Stor variation men likt övriga kanadagäss ofta långdragen. En del individer har likt <i>hutchinsii</i> kortare och brantare panna, bakdelen av hjässan rundare.	Förhållandevis lång, smal och smalspetsad. Övernäbbens rygg är ibland konvex.	Varierar kraftigt men många individer är ljusbröstad med mörkare buk och flanker. Hos en del är bröstpartiet mellangrätt som hos <i>taverneri</i> .	Liknande <i>hutchinsii</i> .	Hos den östliga populationen är strupstreck ytterst sällsynt. Kindfläck som hos <i>hutchinsii</i> .	Som hos <i>hutchinsii</i> .

**DVÄRGKANADAGÅS,
TAVERNERI**

Även om *taverneri* är mycket lik *hutchinsii* är den i genomsnitt mer storvuxen och mer långhalsad. Näbben hos *taverneri* är ganska robust och i den inre delen en aning svullen. Undersidan, särskilt bröstet, är ganska gråbrunt, klart mörkare än hos klassiska *hutchinsii*. Vit halsring är mycket ovanligt hos *taverneri*.

COLORADO, USA, JANUARI 2013 | FOTO: STEVE MLODINOW

**KANADAGÅS,
PARVIPES**

Fåglar av denna långnäbbade typ av den västliga populationen av den minsta av kanadagåsens underarter, *parvipes*, är ganska lätta att skilja från dvärgkanadagås. Lägga märke till den långa och ganska smala halsen, det långdragna huvudet med kort panna och särskilt den långa och smala näbben. Dräktkaraktärerna på undersida och rygg är däremot mycket lika dvärgkanadagåsens underarter *hutchinsii* och *taverneri*.

COLORADO, USA, JANUARI 2014 | FOTO: STEVE MLODINOW

SVENSKT SORGEBARN

I Artportalen får man 370 träffar om man söker på dvärgkanadagås. Nästan varje år publiceras ett par fynd av Nationella rapportkommittén i kategori E i Fågelåret. Ofta är det *minima* eller fåglar som uppvisat *minima*-karaktärer som publiceras, men även något fynd av *hutchinsii* finns. Dessutom är kanadagås av underarten *parvipes* publicerad. Men tas fynden på allvar?

Hybridisering ett stort problem

Hybrider mellan kanadagås/vitkindad gås är allmänt förekommande i Europa. Oftast är de lätta att bestämma på grund av tydliga, korsande karaktärer. En del individer, troligen efter korsningar i flera generationer kan vara förrädiskt lika dvärgkanadagås och därför kan en flygande fågel vara omöjlig att fältbestämma.

Till exempel i Nederländerna ses hundratals troliga korsningar, där även dvärgkanadagås kan vara inblandad i hybridiseringen. Dessa individer kan visa karaktärer som gör dem mycket lika dvärgkanadagås men oftast ger storleken och formen av huvud, hals och näbb starka misstankar om inblandning av kanadagås.

Vid fältbestämning av misstänkta hybrider är

det viktigt att, utöver storlek och kroppsform, studera huvudteckning, formen och storleken på kindfläcken och pannans färg. Särskilt viktigt är det att uppmärksamma hur skarp gränsen är mellan bröst och hals respektive mellan bröst och buk.

Det finns de som påstår att även i övrigt helt rena kanada- och dvärgkanadagäss sällsynt kan ha vitt på pannan. Dessutom kan, i vissa fall, ryggens eller vingtäckarnas färg leda tankar till hybrid även om ryggsidans färg kan vara överraskande grå hos några av dvärgkanadagåsens underarter.

Hybridbestämning grundas på kunskap om variationer hos kanadagåsens/dvärgkanadagåsens underarter och observerade tecken på eventuella hybridkaraktärer. I fält kan en säker bestämning av dessa "mellanformer" vara helt omöjlig. X

**HYBRID,
VITKINDAD GÅS/KANADAGÅS**

Även om ryggsidan och vingtäckarnas mönstring skulle kunna passa in för *minima* är det här en trolig hybrid mellan vitkindad gås och kanadagås – kindfläckens storlek och form tillsammans med bred vit panna är tydliga karaktärer för vitkindad gås. Lägga märke till svart bröst som är skarpt avgränsat mot den bruna undersidan, även det en karaktär av vitkindad gås.

ÅBO, FINLAND, APRIL 2009 | FOTO: TOM LINDROOS

**HYBRID,
VITKINDAD GÅS/KANADAGÅS?**

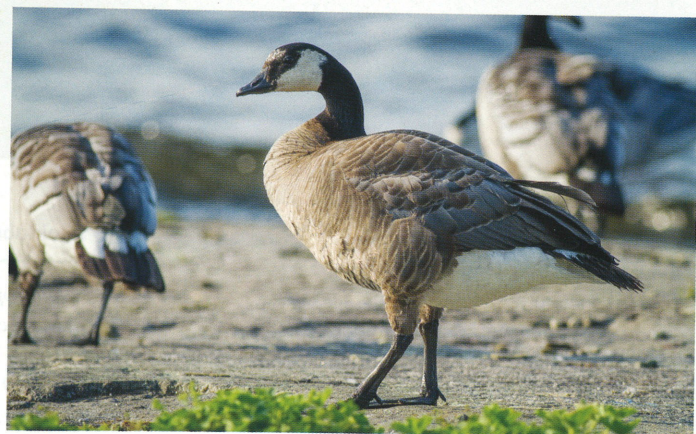
Hybrider, särskilt efter flera generationer mellan vitkindad gås/kanadagås eller vitkindad gås/dvärgkanadagås, kan vara lika dvärgkanadagås. En del individer kan ha rostbrunt bröst, likt *minima*, och mellan svart hals och brunt bröst kan det även bildas en vit antydning till halsring, som skulle kunna vara ett arv efter dvärgkanadagås. Typiskt för individer av detta utseende är att ryggsidan är för varmbrun för *minima*, utan kontrasterande mönstring på vingtäckarna. Lägga märke till kanadagåskaraktärer som storlek, långdraget huvud med svagt lutad panna, ganska lång och smal hals samt lång, i spetsdelen avsmalnande näbb.

NEDERLÄNDERNA, FEBRUARI 2015 | FOTO: HANNU HUHTINEN

**HYBRID,
VITKINDAD GÅS/KANADAGÅS?**

Denna hybrid, troligen mellan vitkindad gås och kanadagås, har tydliga karaktärer av kanadagås. Både huvud- och kroppsform är långdragna, näbben förefaller lång och ganska smal. Brösfärgen och kontrasten mellan svart hals och brunt bröst skulle kunna vara passande även för rena underarter av kanadagås. En flygande individ med detta utseende skulle vara svårbestämd, om inte huvudteckningen kan studeras noggrant.

LAPPEENRANTA, FINLAND, AUGUSTI 2014 | FOTO: TOTTI TOISKALLIO

**HYBRID,
VITKINDAD GÅS OCH KANADAGÅS/DVÄRG-
KANADAGÅS?**

Denna individ, misstänkt hybrid mellan vitkindad gås och kanadagås/dvärgkanadagås, är i huvudsak mycket lik *minima* och av den anledningen kan en ren *minima* inte uteslutas med säkerhet. Det mustigt mörka bröstet med skarp gräns mot buken kan dock ge misstanke om arv från vitkindad gås. En individ av detta utseende är praktiskt taget omöjlig att fältbestämma.

SVERIGE, SEPTEMBER 2009 | FOTO: OSKAR NILSSON

